

Chương 21

Người Trong Lòng Cô (3)

Kết quả bọn họ tìm đến Shang Hai Film Art Center vẫn đang còn sáng đèn.

Phim chiếu trong đêm Noel cũng đã bắt đầu từ lâu, từ lúc 11h là đã bắt đầu, bọn họ dựa theo ánh sáng mờ mờ trong rạp mà tìm chỗ ngồi, Đồng Ngôn liền nghe được một đoạn nhạc chuyển cảnh.

Ngồi xuống, cô mới thở ra một hơi, nhìn màn hình đang phát sáng, dùng khẩu hình nói với Cố Bình Sinh, “Hoàn hảo, tập phim này không hay, chúng ta không cần xem.”

Đêm Noel được xem như một đêm hẹn hò cho các đôi tình nhân nên rạp chiếu phim đều công chiếu các bộ phim tình yêu của HongKong. Hiện tại đã kết thúc bộ phim, đang chuyển giao sang bộ phim khác, Cố Bình Sinh đi mua vé, cô thậm chí còn không biết tiếp theo sẽ chiếu cái gì.

“Bộ phim gì vậy?” Anh đờ thấp giọng hỏi cô. Âm lượng thật sự rất thấp, cô nhìn vào ánh mắt anh, bỗng nhiên nghĩ đến sau khi anh không nghe được, khẳng định là cố gắng luyện tập rất nhiều cách dùng âm lượng như vậy. Quá trình như vậy, khẳng định phải có người giúp đỡ... nhất định là rất xấu hổ.

“Mong được ở mãi bên anh.” Cô nói Cố Bình Sinh muốn cười mà như không cười, nhìn cô, “Thật sự?”

“Đương nhiên là thật rồi.” Đồng Ngôn hơi hếch mũi, “Thật sự rất là dở, trên mạng chấm điểm cho bộ phim này chỉ đạt 6/10 thôi...” Cô bỗng nhiên dừng lại, mím môi. Thầy Cố, anh có thể già mà không kính như vậy được sao?

“Em nói là...” Cô nhấn mạnh từng tiếng, “Bộ phim vừa rồi có tên là Mong được ở mãi bên anh.”

Anh gật đầu, “Anh biết.”

Ngọn đèn bỗng nhiên sáng lên, sau đó lại tắt ngay lập tức, vừa sáng lên một chút đã lại tối sầm lại, mở đầu cho một bộ phim khác. Trong khi đèn sáng rồi tắt, anh đã quay đầu lại, còn thật sự xem phần dạo đầu của phim. Phim chiếu được một nửa, lại có vài người rời khỏi hàng ghế, chỉ còn lại vài ba đôi nam nữ, đều làm như nơi không người mà làm những động tác thân mật, dường như vào thời gian này, ở trong không gian này, cần làm gì thì cứ làm thôi... Mà hai người bọn họ ngồi ở hàng ghế cuối cùng, không muốn xem cũng không được.

Đồng Ngôn nhìn không chớp mắt vào dòng phụ đề, nhớ tới lần trước ở bệnh viện, cô cùng Cố Bình Sinh nhìn đến hình ảnh mặt trời dần dần biến mất nơi giáp đất kia. Cô vụng trộm nhìn vào đôi mắt của anh, người kia vẫn thật sự xem phim. Những hình ảnh của bộ phim cứ lượn tới lượn lui trước mắt, cô vẫn không thể nào chống cự được, đem mũ lông làm đệm ở sau đầu, muốn ngủ trong chớp mắt, không nghĩ tới chỉ nhắm mắt có một chút mà đã ngủ tới mấy tiếng... Cảm giác giấc ngủ này thực trầm, cũng thực an nhàn thoải mái. Cho đến khi có người vỗ nhẹ hai cái trên mặt cô, cô từ trong mộng lung nghe được tiếng nói của nhân vật trên phim. Vẫn là cảm giác buồn ngủ không muốn dậy, cô theo bản năng dùng mặt cọ vào mũ lông, qua một lát mới mở to đôi mắt, bốn phía vẫn âm u như cũ. Phim vẫn còn đang chiếu.

“Em có muốn về ngủ chút không?” Giọng nói của anh rất nhẹ.

“Mấy giờ rồi anh?” Cô cố gắng nói chuyện, buồn ngủ kéo tới nên vẫn muốn nhắm mắt.

“Gần 5h sáng rồi.” Anh đưa mắt nhìn đồng hồ, “Anh đang xem mấy tình tiết trong phim này, xem chừng cũng sắp hết phim rồi.”

“Anh vẫn luôn ngồi xem à?” Bộ phim tình yêu của HongKong, anh còn thật sự ngồi xem như vậy sao?

“Dù sao cũng không có làm việc gì.”

Cô thực áy náy nở nụ cười, đồng thời cũng nhìn đến mấy đôi tình nhân phía dưới, khụ khụ, vẫn còn chưa có tách ra. Bởi vì cô phản ứng chậm một chút, tầm mắt cũng chậm rời đi, thế cho nên anh cũng nhìn theo ánh mắt của cô, nhìn qua thấy... Sau đó hai người đồng thời đều chuyển dời ánh mắt.

“5h trời mùa đông vẫn còn rất tối.” Anh quay đầu lại, tiếp tục nói, “Phim này chắc khoảng 5h là hết phim.”

Cô vâng, nhất thời không biết nói gì. Mà anh cũng tự nhiên nghe không được một tiếng vâng có chút làm nũng này, lại tự nhiên quay đầu lại, tiếp tục xem phim.

Cô dùng ngón trỏ, chọc chọc vào cánh tay của anh. Anh quay đầu lại, “làm sao vậy?”

“Tôi hôm qua, anh thật sự không tức giận sao?” Cô vẫn là muốn hỏi điều này.

“Ban đầu có một chút...” Không nghĩ tới anh lại nói thẳng ra như vậy, “Nhưng có vẻ như anh có thể điều tiết được tâm tình của mình, đọc sách một chút thì tốt rồi.” Chỉ đọc sách một chút...

“Học y, tâm lý đều tốt như vậy sao?”

Cô theo bản năng điều chỉnh lại tư thế, cuộn tròn chân lên, cả người đều dựa vào lưng ghế, tò mò nhìn anh.

Anh không hiểu sao lại trầm mặc một lát mới nói, “Không phải, là vì mẹ của anh. Khi anh được hai hay ba tuổi gì đó, bà ấy thường xuyên nói với anh...”

Cô nhìn anh.

Anh tiếp tục nói, “Sau này lớn lên, bà ấy mới nói cho anh biết cảm xúc là một loại trạng thái lưu động, u tối hay là sáng sủa đều là luân phiên, giống như ban ngày và ban đêm vậy, là quy luật tự nhiên. Nếu mỗi người đều như thế, sẽ học được điều tiết, trước thời điểm tức giận phải học được cách khiến bản thân mình bình tĩnh, bảo trì bình tĩnh là phương pháp điều tiết tốt nhất.”

Màn ảnh đối diện hai người vẫn đang còn phát sóng bộ phim, anh chậm rãi giảng giải những điều mà cô chưa từng nghe qua. Ánh sáng hắt lên từ màn chiếu, chiếu vào sườn mặt của anh...

Đồng Ngôn bắt đầu cảm thấy thực hâm mộ, có một người mẹ lý trí như vậy, nhưng sau đó lại không hiểu sao mà cảm thấy anh khẳng định rất đáng thương. Từ nhỏ đã bắt chính bản thân mình học cách điều tiết cảm xúc, là một người có tuổi thơ như thế nào? Cô không tự chủ được mà lại đưa mắt quét những đôi nam nữ dưới kia, vẫn nùng tình mật ý như trước, bỗng nhiên liền phát hiện tư thế của chính mình rồi tư thế nói chuyện của anh, đều làm cho người ta suy nghĩ miên man bất định. Trong phim đang chiếu tới một cảnh vào ban đêm, trong rạp chiếu phim tự nhiên lại tối hơn rất nhiều.

“Phải đi về sao?” Là vì tối không còn nhìn thấy, còn bởi vì... anh đang tiến đến gần cô một chút. Mắt nhìn màn hình lớn, trong đầu đang nhớ lại lời kịch trữ tình của Lưu Đức Hoa, cô quay đầu nói, “Xem xong đã...”

Kỳ thật cô không biết đang chiếu cái gì, nhưng anh nhìn lâu như vậy, không lẽ cứ nhìn đến hết phim sao? “Vậy xem xong phim đã.” Anh nói xong, gương mặt bỗng nhiên để sát vào, cúi đầu trực tiếp chặn lấy môi của cô. Bên tai vẫn còn nghe thấy Lưu Đức Hoa đang nói, “Mặc kệ em có tin hay không, anh vẫn luôn tin rằng...”

Cố Bình Sinh hay vẫn là Thầy Cố? Lúc này ở nơi đây ai sẽ biết được? Sau vài giây yên lặng, anh mới hơi hơi nghiêng đầu qua, hoàn toàn đã ngậm lấy môi của cô. Cảnh tượng rất làm cho người ta mê hoặc, tư duy của cô bị thiêu đốt. Cô vươn tay, ôm lấy cổ anh, đầu lưỡi của anh có chút ngọt cũng có chút chát, giống như hương vị của hồng trà. Khi hai người vừa mới vào cửa đã mua đồ uống, con người khỏe mạnh vĩnh viễn đều sửa không được thói quen này.

Cô nghĩ tới vài chuyện con con, hình ảnh trên màn ảnh rộng kia không ngừng biến ảo, cô không ngừng không ngừng mà đáp lại anh. Sau đó đã bị một bàn tay của anh đặt ở thắt lưng, thân mình bị kéo quá nửa dán lên trước người của anh.

Bối cảnh âm thanh an tĩnh lại, bắt đầu đoạn đối thoại của Thư Kỳ. “Khi còn bé tôi có nghe đài, họ nói rằng hạnh phúc giống như qua cầu thủy tinh, khi rơi xuống đất thì sẽ vỡ thành nhiều mảnh nhỏ... bất kể anh cố gắng như thế nào, đều nhất không được, nhưng chỉ muốn anh cố gắng, anh cố gắng nhất lấy một ít mà thôi...”

Đồng Ngôn nghe xong mà nhin cười không được, thực tục, cũng thật động lòng người.

Cô Bình Sinh nhận thấy được, rút cuộc cũng rời khỏi môi cô, nhìn cô, “làm sao vậy em?”

Cô cũng không muốn để anh lặp lại đoạn đối thoại như vậy... Ngay khi anh vừa muốn cúi đầu thì bỗng nhiên đèn sáng... Phim đã chiếu xong. Đồng Ngôn ngồi thẳng người, quần áo mới do anh đưa đã rớt dưới đất, cô nhặt lên nhét vào túi giấy.

Khi đèn sáng lên, cô mới phát hiện chỉ còn một đôi nam nữ ở nơi này, đôi tình lữ triền miên cả đêm rút cuộc đã tách ra, nữ sinh ý vị thâm trường liếc mắt nhìn bọn họ một cái. Đồng Ngôn cũng ngây ngốc quay đầu lại, trong đầu chỉ hiện ra một cụm từ: khí tiết tuổi già khó giữ được...

Hai người họ rời khỏi rạp chiếu phim khi hơn 5h, lạnh đến dọa người. Trời vẫn tối, không có mấy người, khi ngồi trên taxi, lái xe phông chừng là chạy suốt đêm, đôi mắt đen liếc hai người mà trêu chọc, “Thật lãng mạn quá, đi coi phim cả đêm sao?”

Đồng Ngôn dạ một tiếng, bỗng nhiên phát hiện như vậy cũng tốt. Anh không nghe thấy cho nên sẽ không... cảm thấy ngượng ngùng. Sáng sớm cô đã gọi điện thoại cho Miêu Miêu, xin nghỉ làm ngày hôm nay. Khó có được ngày chủ nhật không phải đi làm, nhưng lại làm khách trong nhà Cố Bình Sinh, vẫn ngủ thẳng đến xế chiều.

Buổi tối anh đưa cô về trường, cô để cho bác lái xe dừng xe ở gần Ký Túc xá, không để cho anh xuống xe, chính mình trở về ký túc xá là được.

Khi vào cửa, Trầm Diêu vẫn nghĩ rằng cô vừa đi làm thêm về, do dự nửa ngày mới nói, “Tớ sai rồi.”

Đồng Ngôn cười, đá cô ấy một cước, “Đi đi đi, tớ với cậu không cần phải nói những lời này.”

Trầm Diêu thở dài một hơi, “Tớ biết rồi.”

Cô ấy nói xong, lập tức cầm lấy di động, bắt đầu cười hi hi nhẩn tin. Không cần hỏi, cũng biết là nhẩn tin cùng ai. Đồng Ngôn bắt đầu thu dọn sách vở học kỳ này.

Trầm Diêu nhìn qua, bỗng nhiên kêu rên một tiếng, “Toán cao cấp của tớ.”

Vừa nói vừa ném điện thoại, tìm ra một loại đề kiểm tra, bắt đầu nhồi nhét ôn tập. Dưới ánh sáng của chiếc đèn bàn, soi rõ sườn mặt của Trầm Diêu đang cúi đầu làm đề, làm cho cô có một loại cảm giác muốn cười.

Đợi cho đến khi cô sửa xong đồng sách vở, theo bản năng đưa điện thoại lên nhìn, lúc đó mới phát hiện ra điện thoại vẫn tắt máy như cũ.

“Cậu ngày hôm qua, cơm nước xong đi đâu vậy?” Đồng Ngôn đột nhiên hỏi Trầm Diêu.

“Đi đâu à?” Trầm Diêu cũng không ngẩng đầu lên, “Dẫn bọn hán đến quán bar của anh tớ, nhưng hơn 12h thì người đó phải rời đi. Sáng nay sau khi tớ và Thành Vũ ăn sáng xong thì đưa cậu ta ra nhà ga.”

Trầm Diêu cố ý không nói tới Lục Bắc, Đồng Ngôn lại biết sau 12h anh ấy đi đâu. Mở điện thoại lên, rất nhanh đã nhận được tin nhắn của Lục Bắc. Là hơn 6h sáng: Anh mang cho em ít đồ ăn em thích ăn nhất, gửi ở chỗ đi dưới ký túc xá. Lần sau lại đến thăm em.

Ngữ khí của Lục Bắc cũng giống như tính tình của anh. Hoặc nói là đối với cô, tính tình của anh rất tốt.

Cũng giống như năm đó mới quen, khi đó Đồng Ngôn vẫn là một người có tính tình cổ quái, mà anh học sau cô một lớp.

Ngày đó đến phiên cô trực nhật, cô vừa vặn là người phụ trách duy trì kỷ luật của khối lớp 10, phù hiệu màu đỏ trên tay áo, đi tới đi lui giữa mấy tầng trệt. Cô nhớ rõ buổi sáng hôm đó, anh tới muộn, khoác túi sách chạy vào lớp. Sau đó bị cô ngăn lại, chỉ chỉ cửa cầu thang mà nói, “Đi học muộn, theo kỷ luật của trường học thì là phạt đứng.”

Anh cơ hồ cao hơn cô 20cm, cúi đầu cười hi hi nhìn cô, “Chị gái nhỏ ơi, tha mạng đi, em bị thầy chủ nhiệm nhìn thấy thì sẽ bị lưu ban đó.”

Ánh mắt của cô cũng không nâng, “Phạt đứng, hoặc là trừ lớp cậu 5 điểm thi đua, chính cậu chọn đi.”

Lời nói còn chưa dứt, cửa sau phòng học bọn họ bị đẩy ra, một loạt học sinh lưu ban ngồi ở bàn cuối cùng đều cười ha hả.

Đồng Ngôn trầm mặc ngồi nơi đó, sau đó quyết định xóa tin nhắn. Tiếp theo là tin nhắn của Cố Bình Sinh. Em đi ngủ sớm đi, ngủ ngon. TK.

Kế tiếp là năm tuần dài cho cuộc thi cuối kỳ, Vương Tiểu Như cuối cùng cũng đã trở về, chuẩn bị ứng phó cho mùa thi dài đằng đẵng này.

Tuần sau là cuộc thi cộng đồng, trong ký túc xá chỉ có Trâm Diêu cần tham gia. Vì thế sáng sớm thứ hai, Trâm Diêu vì ôn tập toán cao cấp mà mới hơn 6h đã bắt đầu thức dậy làm đi làm lại các dạng đề toán.

Khi Đồng Ngôn tỉnh lại, trong phòng chỉ có duy nhất một ngọn đèn sáng. Bên ngoài trời cũng đã sáng dần, nhưng Trâm Diêu sợ đánh thức các cô, không có kéo rèm cửa sổ. Cô mở đèn bàn lên, muốn cuộn trong chăn ấm đọc sách một chút. Bỗng nhiên có tin nhắn của Cố Bình Sinh: Em dậy chưa? TK.

Cô nhin không được mà nhếch khóe miệng hé ra nụ cười vui vẻ, Vâng, em dậy rồi.

Thử xóc rèm cửa sổ lên đi. TK.

Phòng ký túc xá của cô ở lầu 1, vị trí ngủ vừa vặn ở bên cửa sổ, cô đã từng nói qua cho anh biết. Hơn nữa thời điểm khi cô ngủ, đầu của cô sẽ quay ra phía cửa sổ... Cô vươn tay, đưa rèm cửa sổ xóc lên, nhìn ra ngoài. Trong nắng sớm, anh cùng viện trưởng học viện luật sóng vai đi trên con đường qua ký túc xá, viện trưởng đi rất chậm, vừa đi vừa nói vừa phất tay chỉ gì đó. Tầm mắt của anh lướt qua đỉnh đầu ông ấy, nhìn về phía này. Dường như thấy được rèm cửa sổ bị nhấc lên một góc, anh rất nhanh khép lại ngón trỏ cùng ngón giữa của tay phải, nhẹ nhàng đưa lên trán. Thế nhưng... cô lại rất vui, dùng mỹ thức quân lễ, lặng yên đón nhận.